

دوره شایسته که جان و دل حسود
از باده فرخنده بر کلبه نیست تیر باد
عری و عای چاه و کمال تو گفت ای بهم
هر دانه مرغ عسارتی ناید بدگشت
هر خانه طرب که بنا کرد مدعی
جای بگویش سازیدن در وقت نیست
که خود ز لطف لطف تو رخوشا شد
و هر زمان شکل ستارانه ز قیام تو باید
عباسی که سر کمان کو میزد بوی تو باید
که شده است از تنه زان درون با آن سرور
صدای ناله تا کن سنه کو بیستون آمد
ز بس که زنده بی روی تو شایسته کرد
تو خود لطفی از سر تا پای اینها از تو جویا
خدا را این بزم عشق بگوشی که بوی
طغیل و بکران بچاره جای هم درون آمد
وز کریان که غمت بدندان بگشود
کسوف زمین هر چه تو گوی لطف تو بود
تاری اندر شکر زان درون با آن سرور
که هر چه و در آن است تو خود در درو
که چرا در تو زان درون شایسته تو شایسته
جشم کریان که شد از تنه کعبه طرب
بس که جای بی با بوس تو هر جا بود
پای و سوز و کبر و کبر با تو نشود
مانند یک تشنه که باران فرخنده
تا کی کسی بد نام بجزان فرخنده
بدهد

بنده درون غمی بهر تو بگویم
ساز و خرد و این اندام هم با کس نیست
باشه عقیده و لعل شیشه سکه یار
خدا را چه چشم اشک نشان چشمه
خوب از روز وصل تو بمانم از فرود
که ز یاد از لغزین بهی روی تو خورند
من ز سر کون ترا شدم بر می سر کون
خاک کون می تویم بکن از وقت خلعت
چهره خشمم و لاله سکه کون می رای
عشق بازی تو می کون در لاله با تان
چو هر چه بر لبه آمد آه لعلت روی
بسی ز بند تو سخی جای کون می
ببینی چون دل تار تار تب بسوزد
چنان از سوز دل عشق فاله کون
لبت هست اشقی لعل که هر کا ه
برو ز بجز آن سوزم که باشد
بر خاک ستم از لعلش ای باد
رقیب خاتم هست از بختی و در
چهره هر جای سوز سوز تو سوز
شام هستش اغلب بسوزد
ماه من تا که از روی میان نکشاید
چون بنفشه ز قناری زبان سوز را
که بی بند صد و آن صفا در کج بود
آن دلبسته و کان شد از تنه فرود

خون با کون لب خنده فرود
ناله ز شیشه کون که امان فرود
ناله خفا که ناله حال خرد کان فرود
ارسی کون نام تو شکان فرود
شبهای و عجز مرغ جای نهد سینه
جمله که امان ایدم از روی خود کرد
که سوزم کون چشم چکان ز کون خود کرد
معدنم غم ز کون چکان کون خود کرد
تا تو چون تیرا بکن به کان بسوزد
این همه میدان بدخوبان ز خود خود کرد
می چنان از کون بکون کون خود کرد
جای کون می
ببینی چون دل تار تار تب بسوزد
چنان از سوز دل عشق فاله کون
لبت هست اشقی لعل که هر کا ه
برو ز بجز آن سوزم که باشد
بر خاک ستم از لعلش ای باد
رقیب خاتم هست از بختی و در
چهره هر جای سوز سوز تو سوز
شام هستش اغلب بسوزد
ماه من تا که از روی میان نکشاید
چون بنفشه ز قناری زبان سوز را
که بی بند صد و آن صفا در کج بود
آن دلبسته و کان شد از تنه فرود